

е живъ, не бива да казва, че е щастливъ. На всѣко нѣщо трѣбва да се чака края. Понѣкога щастие-то се усмихва за малко на човѣка, а точно въ това време боговетъ му готвятъ последната гибель.

Не угодилъ Солонъ съ такива думи на Креза. Царѣтъ го изпратилъ недоволенъ и съ лошо мнение за неговата мъдрость, която му била хвалена толкова много. Страненъ му се сторилъ този човѣкъ, който не умѣлъ да цени щастие-то на днешния день, а говорѣлъ да се мисли за бъдещето, и на всичко да се дочаква края.

Солонъ и Крезъ никога повече не се видѣли.

* * *

Не се минало много време, и Крезъ билъ принуденъ да си спомни правдивитѣ думи на грѣцкия мъдрецъ.

Крезъ ималъ двама сина. Единиятъ билъ по рождение нѣмъ, и жрецитѣ предсказали, че той ще изрече първата си дума въ най-мъчителния часъ отъ живота на своя баща.

Вториятъ му синъ по красота, смѣлость и ловкость билъ прѣвъ между своитѣ врѣстници. Но зловещъ сънъ открилъ на Креза, че той ще умре отъ острието на желѣзно копие. Изплашениятъ баща заповѣдалъ да изнесатъ отъ стаята на сина му всички оржия и не му позволявалъ да се отдѣли нито крачка отъ царския дворецъ. Лишено отъ игри и военни упражнения, здравото и силно момче страдало много. Единъ пжтъ то съ сълзи на очи измолило отъ царя да му позволи да отиде на ловъ за глигани.

— Азъ те моля не за война съ хора, а за ловъ на глигани. Помисли, какви ржце и какво копие има дивиятъ звѣрь! — настоялъ убедително младиятъ наследникъ на престола.

Крезъ не устоялъ предъ молбата на сина си и го пустиналъ противъ волята си, като го повѣрилъ на най-